

Justa expiació

Enric, boig d'amor per la Matilde repara per fi amb un viu adoloriment que, la seva aimada estima a n'en Norbert. Una nit després de veures despreciat per ella agafa una escopeta de dos canons carregats amb bala, surt de casa seva i salta a l'horta on la Matilde parla amorosament amb en Norbert i, entre el gotejar de la font i el murmurí de les fulles del arbres que el ventijol fa more, se sent un tiro, un gemec, i cau un home mort.

Ningú sab res del crim. Hi ha recels de que l'infortunat Norbert ha mort a les mans d'un enemic seu, i l'infeliç va a presiri; en tant l'Enric recopera l'amor de la Matilde i s'hi casa.

Matilde aima a l'Enric, veient-se la felicitat de l'assesí del tot complerta. La seva dona el vol a ell i al seu fillet de sis anys,—es una jogineta—. ¿Remordiments? ¿per qué? Ell només feu que defensar l'amor que li prenién. ¿Que un altre ho paga? La culpa es de la jutícia.

Un dia tots dos se pregunten ¿On és el nen? La mare assegura que's dintre la casa.

Busquen en vá per tot arreu.—¡Joanet! ¡Joanet!... Al darrera la casa hi ha una barraca on en altre temps hi possaven els mals endreços, i que feia anys que ningú havia obert no reparant que la seva porta acabava de caure per la força del temps. L'Enric guardava encara en aquella barraca l'arma que li servi per a a realitzar el crim i de la que sols havia descarregat un dels dos canons, ¿Per què està oberta la porta?

Enric entra a dins i cau sense sentits.

En Joanet s'havia mort jogan amb l'escopeta, El seu cós jeia estirat i immòbil. ¿Remordiments? ¿per què? Dons ja ha arribat el castic; el dia de la expiació.

MIQUEL JOSEPH I MAYOL

Les cinc de matinada

¡Hora fatídica! Es l'hora qu's diuen les vritats a soles amb la consciència. L'hora en qu'es confessen les debilitats els vicis i fins els crims mateixos.

¡L'hora en que es trova l'home a soles amb les dos sublimes immensitats: la veu de la consciència i el cel estrellat! ¡L'hora en que es despulla l'ànima amb tota sinceritat...

¿Qui no's recorda d'haber creuat en aquesta hora els carrers deserts, resonant les pedres als nostres passos, amb el cel fulginos allà dalt, tacat d'